

LBRIS

We know
books

JILL MANSELL

Prima iubire

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

LITERA

București

capitolul 1

- Dumnezeule mare, urechile mele! se auzi cineva pufnind zgomotos pe holul hotelului, chiar în dreptul ușii lor. Ce e zgomotul ăsta *oribil*?

Înfășurată într-un prosop de baie, Didi își dădu ochii peste cap în dreptul ușii închise și strigă sfidătoare:

- Se numește cântat!

Pe bune, se aflau aici, la Veneția, unul dintre cele mai frumoase orașe de pe planeta asta, și tot se găsea unul care să facă pe nebunul și să încerce să-ți strice buna dispoziție.

- Tu i-oi zice cântat, comentă criticul. Altcineva ar putea spune că sună exact ca o mătă călcată pe coadă.

Se auzi zgomotul pașilor lui îndepărtându-se și apoi răsunând înfundat pe scara șubredă care ducea spre camera băieților de la etaj.

- Shay Mason ăsta se crede *tare* amuzant, comentă Didi.

- Adevărul e că a sunat cam fals pe alocuri, îi zise Layla. Ca să fim corecți.

Layla era mereu corectă; ceea ce era extrem de enervant, de altfel.

- Habar nu am de ce l-ați invitat. Nici măcar nu merge la școala noastră.

Mă rog, se putea hazarda să facă o presupunere. În timp ce Layla își aplica atentă un al doilea strat de rimel turcoaz, Didi îi întâlni privirea în oglinda antică, pătată de trecerea timpului, și ridică dintr-o sprânceană.

- Nu te mai uita așa la mine! zise Layla. A fost bun cu mine, atâta tot. Ți-am povestit cum a fost atunci cu tipii ăia care făceau mișto de mine și el i-a pus la punct. Să nu crezi că-mi place de el!

IBRIS

We know
books

- Nici măcar puțin?

- Nu!

- OK, să zicem că eu te cred, dar alții sigur nu, spuse Didi zâmbind larg, poznaș, și dădu mai tare radioul când începu melodia ei favorită a lui Elton John. Am întrebat doar.

Apucând peria de păr și ținând-o ca pe un microfon, începu să cânte cât o țineau plămâni și cât putea de fals: *I'M STILL STANDING, YEAH, YEAH, YEAH.*

- Să știi că te aude, zise Layla arătând spre tavan.

- Foarte bine, asta și vreau, zise Didi.

Ce se întâmplase adineauri? Didi deschise brusc ochii; o trezise ceva. Întoarse capul într-o parte să se uite la ceasul deșteptător și văzu că era 3.10 dimineata.

- Nu-mi pune creveții pe picioare, mormăi Layla din celălalt pat.

Mda, bine. Acum înțelegea ce îi întrerupsese somnul.

- Treci în mașina de spălat, bălmăji Layla. Ești tot albastru.

Didi zâmbi de una singură, căci întotdeauna era o adevărată distracție să o asculte pe Layla vorbind în somn. Dar asta fu tot; după ce spuse pe un ton răstit „Nu biscuiții de câini“, Layla se întoarse cu fața spre peretele opus și începu din nou să sforăie ușor.

Acum, trează de tot, Didi văzu prin despărțitura dintre draperii o lumină stranie revărsându-se în cameră și umbre mișcătoare. Se dădu jos din pat și se apropie încet de fereastră să se uite afară. Incredibil, ningea cu niște fulgi uriași care cădeau plutind precum niște pene de păsări din cerul de cerneală de deasupra. Zăpadă în Veneția, în timpul vacanței intersemestriale din februarie... Cine-ar fi crezut așa ceva? Când veniseră sus la culcare, cu patru ore în urmă, era un ger năprasnic afară, dar nu se așteptase nimeni la așa ceva.

Își lipi nasul de geamul înghețat și se uită în stânga și în dreapta, încercând să vadă cât de mult se putea

în jur. Doar că nu prea se vedea mare lucru; Calle Ciati era o stradă lăturalnică șerpuită, întunecată și tăcută. Ar fi putut vedea mult mai multe din fața hotelului care dădea înspre canal.

Veneția. Acoperită de zăpadă. Dar dacă până dimineață se topea?

Pe Layla nu putea conta pentru nimic; poate că nu mai sforăia acum, dar buzele îi scoteau un mic șuierat, ca un *ffff* prelung, la fiecare respirație. Îi plăcea mult să doarmă și nu suporta să fie trezită nici măcar un minut înainte de momentul când chiar era nevoită s-o facă.

Cinci minute mai târziu, bine îmbrăcată și trăgându-și peste urechi fesul galben cu moț mare, Didi coborî precum o pisică scara frumos decorată și ieși pe tăcute din hotel. Oh, afară chiar era uluitor! Zăpada avea deja câțiva centimetri buni, era moale și îi scârțâia sub picioare. O luă spre stânga și înaintă pe străduța îngustă. Mai urmaseră același traseu și alți oameni, mai devreme, deși urmele li se făceau iute nevăzute sub zăpada care acum cădea și mai deasă, însă în clipa asta nu se vedea nimeni. Didi era singură, dar se simțea absolut în siguranță; avu însă grijă să stea departe de marginile pe unde ar fi putut să alunece când o apucă pe următoarea cărare ce ducea spre unul dintre canalele secundare.

Și apoi dădu încă o dată colțul și se trezi privind spre piața San Marco, o splendoare aflată la picioarele ei. Îi crescuseră inima de bucurie. Era oricum spectaculoasă la lumina zilei, dar așa cum se vedea acum, acoperită de un covor de nea și cu fulgii aceia minunați care cădeau fără încetare, era de-a dreptul magică. Bazilica San Marco, poleită cu aur și străjuită în față de stâlpi frumos decorați, arăta precum un tort de nuntă iluminat. În dreapta ei, mai departe, se vedea o pereche de îndrăgostiți, strângându-se în brațe într-un sărut pătimaș. În stânga, cineva făcea un om de zăpadă. Alți câțiva oameni, atrași de ninsoare, veniseră să facă poze, și o femeie învăluită într-o blană albă artificială, până în pământ, își luase cățelul

în brațe și traversa în diagonală piața. Trecu de Campanile și nu se mai văzu.

Didi își îndesă mâinile în buzunarele hainei pe care-o avea pe ea, mult mai puțin elegantă, mai degrabă un hanorac gros, vătuit, până la genunchi, decât un palton, dar măcar era călduros și impermeabil. După ce se uitase câteva minute la tipul plin de energie care făcea omul de zăpadă, se trezi apropiindu-se de el înainte de a conștientiza cu o tresărire cine era.

Of, minunat! Instinctiv, se răsuci pe călcâie, îndepărtându-și privirea și încercând să-și revină din uimire în timp ce se gândea ce să facă în continuare. O parte din ea era furioasă pe Shay Mason, care îi stricase astfel experiența asta unică, fiindcă până cu cinci secunde în urmă fusese atât de fericită și de complet învăluită în miracolul ce se petrecea aici, iar acum era nevoită să se întoarcă și să se ducă spre...

Vuum! Un bulgăre de zăpadă ateriză chiar în stânga ei, la câțiva centimetri, înainte de a se spulbera ca o dâră de fum.

Ha, nu era chiar atât de isteț pe cât se credea. Cu un aer triumfător, Didi se întoarse și spuse:

- Nu m-ai nimerit.

De la distanța de zece metri ce-i separa, Shay Mason strigă înapoi spre ea:

- Asta am și vrut. Să dau pe lângă.

- Mda, sigur.

- Nu te mișca, strigă el, aplecându-se să ia o mână zdravănă de zăpadă pe care o transformă într-o clipă într-un alt bulgăre.

Didi rămase unde era, întrebându-se dacă avea s-o lovească în piept. Ca un jucător de baseball, Shay ținti și aruncă bulgărele. Primul aterizase la vreo jumătate de metru în stânga ei. Acesta ateriză la vreo jumătate de metru în dreapta. Shay se înclină ușor, apoi rânji larg.

- Dacă aș fi vrut să te nimeresc, te-aș fi nimerit. Dar sunt un gentleman, deci clar nu aș face așa ceva.

- Nu ai cum să câștigi o bătaie cu bulgări cu mine, replică Didi și se trezi zâmbindu-i în ciuda voinței ei.

- Eu sunt un tip pacifist, îmi place dragostea, nu războiul, spuse el, apoi făcu o scurtă pauză și continuă: Mă rog, cred că nu trebuia să spun asta. De fapt, nu vreau decât să termin omul ăsta de zăpadă. Poți să-mi dai o mână de ajutor dacă vrei.

- Pot?

Lui îi străluceau ochii.

- Poți chiar și să câști.

- Of, Doamne, zise Didi. Trebuia să pomenești tu despre asta.

- Mai devreme te tachinam doar, răspunse el, și zâmbetul îi deveni și mai larg. Ai o voce de înger.

- Da, o voce de înger care din când în când cântă fals. Nu-i nimic, știu că nu e întotdeauna cum trebuie. Dar îmi place mult să cânt, asta-i tot.

El înclină capul într-o parte.

- Deci vrei să stai să-mi dai o mână de ajutor?

- De ce nu? răspunse ea. Fulgii de nea aterizau pe părul lui și pe gene și deja începuseră să-i acopere umerii jachetei bleumarin. Se pare că ai nevoie urgentă de sfaturile unui specialist.

Le luă treizeci de minute sau chiar mai bine, dar măcar terminară omul de zăpadă care acum arăta absolut impresionant. Avea cam un metru și jumătate, două monede de douăzeci de cenți pe post de ochi, un fular vârgat pe care-l găsiseră pe stradă în jurul gâtului și fesul cu moț galben al lui Didi pe cap. Omul de zăpadă zâmbea poznaș, cu un zâmbet larg făcut din capace de sticle.

Câțiva turiști spanioli le aplaudară eforturile și le propuseră să ia o dușcă din sticla lor de Prosecco. Văzând că din buzunarul unuia dintre bărbați se vedea gâtul unei sticle neîncepte, Shay întrebă într-o spaniolă stâlcită dacă era cumva de vânzare și le oferi o bancnotă de 20 de euro.

După ce spaniolii plecară, își luară două scaune din grămada aflată în fața cafenelei din spatele lor și le așezară aproape de magnifica lor operă. Fulgii cădeau în continuare, jucăuși, iar Shay desfăcu protecția de sârmă de pe dop și i-o dădu lui Didi, care o fixă pe post de nas pentru omul de zăpadă. Scoase cu zgomot dopul, și pe urmă băură pe rând, după care puseră sticla în zăpada dintre ei. Se așezară unul lângă altul ca să savureze pe îndelete frumusețea din jur.

- Deci iată-ne împreună, spuse Shay cu degetele împreunate ușor pe piept. Știu cum te cheamă și știu și unde locuiești, dar practic mai nimic în rest. Ce-ar fi să-mi povestești ceva fascinant despre tine?

Didi se gândi puțin la întrebarea lui. Amândoi locuiau în Elliscombe și erau în ultimul an de liceu, dar cercurile în care se învârteau erau complet diferite și numai rareori se suprapuneau. Ea și Layla mergeau la Stonebank Hall, la câțiva kilometri la nord de oraș, iar părinții lor aveau suficienți bani să-și permită taxele, plus luxul unor vacanțe în străinătate. Spre deosebire de ele, Shay Mason era la liceul public din localitate, la capătul celălalt al orașului, maică-sa murise în urmă cu șase ani, iar taică-său se afla în momentul acesta în închisoare. Din nou.

Dar aceste detalii ar fi putut crea în mintea unui străin o părere complet eronată despre Shay, care nu părea în nici un fel afectat de viața grea pe care o dusesese și care dovedise întotdeauna o spectaculoasă încredere în forțele proprii. În timp ce Didi cugeta la asta, își dădu brusc seama că ea știa despre el mult mai multe decât știa el despre ea, probabil pentru că povestea lui fusese mult mai interesantă și pentru că oamenilor le plăcea să bârfească despre el. De-a lungul anilor, în timp ce tatăl lui petrecea diferite perioade în pușcăriile Majestații Sale, Shay reușise să îi convingă pe angajații serviciilor de asistență socială că locuia la diverși colegi, cu părinții acestora, după care se muta pe furiș înapoi în casa

familiei lui și își vedea de treabă, învățând foarte bine la școală și având în același timp două sau trei locuri de muncă part-time, seara și în weekend. Era curat și avea mereu hainele îngrijite. Avea umor, încredere în sine și capacitatea de a vorbi cu ușurință cu oricine. Era înalt și zvelt, cu o constituție athletică. Și sigur că nu strica defel faptul că arăta atât de bine, încât era absolut irezistibil – și nu doar pentru ceata de admiratoare.

Carisma, aceea era calitatea lui indescrisibilă. Oamenii fie o aveau, fie nu. Ar fi fost foarte ușor să-ți fie milă de oricine altcineva care crescuse în condițiile în care fusese nevoit să crească el, dar cu siguranță Shay Mason nu inspira milă.

În orice caz, băiatul pusese o întrebare.

– Pot să ridic un creion cu degetele de la picioare, spuse Didi.

– O chestie folositoare.

– Chiar este o chestie folositoare.

– Și poți să și scrii cu el?

– Desigur, doar că nu o s-o fac acum. E rândul tău. Tu ce chestie fascinantă poți să faci?

El răspunse imediat:

– Pot să-mi bag o gogoasă întreagă în gură.

Ea încuviință din cap, impresionată.

– O chestie la fel de folositoare.

– Pot să te mai întreb ceva? De ce m-a invitat Layla și pe mine în excursia asta?

Fusese unul dintre gesturile expansive tipice tatălui Laylei. O întrebare cum voia să-și sărbătorească aniversarea de 18 ani, iar Layla îi spusese că mereu își dorește să meargă la Veneția, gândindu-se că urma să aibă parte de o vacanță în familie. În loc de asta însă, tatăl îi ceruse să-și invite nouă prieteni cu care să meargă acolo pentru a sărbători în voie, ca să-și creeze amintiri de neuitat. Ca să nu se întâmple cine știe ce, veniseră și părinții ei, ca să plătească tot ce era de plătit și să țină lucrurile sub control.

- Mi-a spus că a făcut-o pentru că ai fost drăguț cu ea, răspunse Didi. Ceva în legătură cu niște băieți care făceau mișto de ea într-o seară, în oraș. Și tu ai intervenit, i-ai pus la punct și ai condus-o acasă. Se opri când observă că Shay o asculta cu multă atenție. De ce te uiți așa la mine? Ce? Nu s-a întâmplat așa?

- O, ba da. Și a fost foarte frumos din partea Laylei să mă invite. Doar că mi s-a părut așa... neașteptat.

Zâmbetul său scurt clarifică pe dată înțelesul spuselor lui. Din cei zece puști aflați aici, în Veneția, nouă mergeau la cele două licee private din zonă, se cunoșteau și ieșeau împreună. Shay era singurul care mergea la liceul de stat și cu siguranță era singurul al cărui tată era pușcăriaș.

- A vrut să vii, zise Didi, ștergându-și urma lăsată pe nas de un fulg ce aterizase acolo. Îi place de tine.

- Cum adică îi place de mine? întrebă Shay, și ochii lui albaștri o priviră cercetător. Exact de asta te întreb. Îi place de mine ca de un prieten, pentru că sunt o persoană absolut fantastică - ceea ce e adevărat, apropo -, sau îi place de mine în sensul *acela*?

- Mă întrebi pentru că *ai vrea* să te placă în felul acela?

- Nu asta vreau. E o fată foarte drăguță, dar... nu, zise el clătinând din cap. Dar nici nu vreau s-o fac să se simtă aiurea.

Se opriră din vorbit, căci un bărbat mai în vârstă se apropie să le admire omul de zăpadă, apoi zâmbi și îi salută din cap, după care își continuă drumul prin piață.

- Am întrebat-o în seara asta, chiar înainte de cină, zise Didi. Și mi-a spus că nu, că te place doar ca prieten. Nu are planuri de altă natură.

- OK. Bine, e bine de știut, răspunse Shay vizibil ușurat, dându-și pe spate cu degetele părul blond acum ud. Dar așa, de curiozitate, îți vine în minte vreun alt motiv pentru care m-ar fi putut invita?

Didi își aminti cum stătuse în bucătăria din casa Laylei în timp ce aceasta făcea lista de invitați. Când po-
menise numele lui Shay, mama Laylei, Rosa, întrebuse:

- O să se înțeleagă cu ceilalți prieteni ai tăi?

Iar Layla răspunsese:

- Desigur, Shay se înțelege cu toată lumea. Și pun pa-
riu că nu a fost în viața lui în nici o vacanță.

Oare asta întreba el acum, de fapt? Nu avea de gând
să-i spună că fusese pus pe listă dintr-un gest caritabil. În
loc de asta, răspunse:

- Nu, nu a existat nici un alt motiv. Ți e doar recunos-
cătoare că ai scăpat-o de idioții ăia atunci. Nu-mi vine să
cred că nici măcar mânuși nu ai, schimbă ea subiectul
arătând spre mâinile lui. Nu ai înghețat?

În loc de răspuns, el își lipi scurt degetele de obrazul
ei stâng. Erau incredibil de calde.

- Am o circulație periferică foarte bună. Inegalabilă,
aș zice. Țta e un alt talent de-al meu.

Didi se aplecă să ridice sticla de Prosecco vârată într-o
movilă de zăpadă. Dădu pe gât încă o gură din băutura
însputată, îi întinse sticla lui și-l privi cum bău, după
care lăsă sticla jos, sprijinită pe un genunchi.

- Nu-mi vine să cred că stăm aici așa, la ora 4.00 dimi-
neața, în fața bazilicii.

Făcu un gest larg cu brațul, arătând spre marmura
albă, arhitectura bizantină și detaliile aurite ale aceste-
ia, acum aproape invizibile din cauza zăpezii care cădea
fără întrerupere.

Shay încuviință din cap.

- Când m-am trezit și m-am uitat pe fereastră, nu am
avut cum să nu ies să o văd așa cu ochii mei.

- Și să faci un om de zăpadă.

- Uneori, sunt chestii care trebuie făcute.

Didi se trezi dornică să afle mai multe despre el.

- Auzi? Tu ce materii de bază faci?

- Matematică, fizică, chimie, engleză. Tu?

LIBRIS | We know books

- Engleză, istorie și artă. Făcu o mică pauză. Cred că îți este tare dor de mama ta.

- Sigur că mi-e dor. Dar deja au trecut șase ani. La un moment dat, ajungi să te obișnuiești cu situația.

Și aici, fix în momentul acesta, păru că între ei se creează o legătură aparte, și Didi simți deodată că putea să îi pună orice întrebare.

- Cum este să-l știi pe tatăl tău în închisoare? Scuze, să-mi spui dacă îmi bag prea tare nasul unde nu-mi fierbe oala.

- Nu-ți face griji. Aud mereu această întrebare. Este exact genul de lucru despre care oamenii sunt dornici să afle, zise el și ridică din umeri. Pe de altă parte, pentru mine nu e nimic neobișnuit. E ca și cum te-aș întreba eu pe tine cum e să crești alături de doi părinți respectabili care locuiesc și muncesc împreună și au un hotel de lux. Asta e viața ta, și nu stai niciodată să te gândești cum e sau ce părere ai despre ea, fiindcă ești obișnuită cu ea.

Avea dreptate, ea ducea o viață plină de privilegii și lua totul ca pe ceva cuvenit.

- Probabil e oribil pentru tine când el... când e nevoit să plece, zise ea.

- E adevărat. Pe de altă parte, sunt obișnuit. Și pe urmă mă bucur când iese. Atunci, mă simt foarte bine să-l am din nou alături. Shay ridică din umeri, nepăsător. Știu că e un dezastru, dar tot e tatăl meu, și îl iubesc. E singurul membru al familiei pe care îl mai am.

Lui Didi tot nu-i venea să creadă cum de purta discuția asta cu un băiat pe care nu-l cunoștea aproape deloc. Se trezi privindu-l cu atenție, pentru prima oară, uitându-se la trupul lui relaxat, la părul blond și ud, la pomeții lui.

- Te descurci mult mai bine decât mulți în situația ta.

- Știu.

- Și mai ești și modest.

Băiatul zâmbi.